

Eclipsats pels Rodés

La primera nit del Mercat de Música Viva de Vic la cantautora Maria Rodés va estrenar l'espectacle 'Eclíptica', Premi Puig-porret 2016

Maria Rodés a la seva actuació al MMVV | Xavi Torrent

Eclíptica va ser l'espectacle guanyador de l'anterior edició del Premi Puig-porret, i es va estrenar ahir dimecres a l'auditori L'Atlàntida de Vic, el mateix espai que aquest vespre tornarà a atorgar un nou guardó de 10.000 euros. Els resultats del premi a una nova producció que va merèixer el projecte de **Maria Rodés** no podien haver estat més elegants i sobris, amb una qualitat artística d'alt nivell.

Les noves cançons de **Maria Rodés**, que apareixeran en disc el proper novembre amb Chesapik, giren al voltant d'un personatge, el seu tiet-besavi, Lluís Rodés, astrònom, meteoròleg i director de l'Observatori de l'Ebre durant la Guerra Civil. Precisament en el seu diari dels anys del conflicte basa **Rodés** unes cançons que evolucionen igual que ho fa una posada a escena austera però efectiva, on una gran lluna-llum va quedant eclipsada en una primera part i va destapant-se en una segona part, dibuixant quan cal ara un sol, ara un planeta.

Flanquejada a primera línia per dos músics de la talla de **Santi Careta** (guitarra) i **Juliane Heinemann** (guitarra i veus), alhora que escortada per un dels coproductors del disc, Josep Maria Baldomà (teclats), i Juan R. Berbin (percussió), **Maria Rodés** va tenir l'esquadra ideal per a unes cançons que ja neixen ben amassades per a la plaent degustació, amb uns ingredients trobats, de veritats i aprenentatges vinculats al seu parent durant els seus dies de "guerra, soledat, por i espiritualitat".

Astronomia emocional

Eclíptica s'obre amb "Noche serena", amb tímids ecos brasilers, entre els quals **Maria Rodés** admira el silenci de la mar i es pregunta si el mar somia en la immensitat... Preguntes que s'amplien a "Día que nació yo", en un naixement físic, davant un cel on un jo **Rodés** actual canta rotund com la copla que la inspira, i es qüestiona quin planeta devia regnar el dia que va néixer. L'empatia amb les paraules del tiet-besavi segueix anant de la grandesa a la petitesa a "Luciérnaga", on beu directament del cant recitatiu, d'aquell *spoken word* que la faria hereva de la fusió contundent d'un **Enrique Morente** amb els **Lagartija Nick**, si no fos que a **Rodés** no li cal aflamencar la veu, ja que només amb un *delay* regala l'efecte de corrent de transmissió que la veu posseeix. Una comunicació que transita d'artista a públic de manera distesa des del conte mític de les "Pléyades", perseguides per Orion i convertides en coloms i estels, fins a "Nada negra", cançó en català on el protagonista és un 'estel moridor' que es converteix en un 'cos fred', i la seva altra cara, també en català, "Eclipsi", zenit on la cantautora es gira d'esquena al públic per enfrontar-se al sol amagat.

L'aprenentatge del viatge d'*Eclíptica* no és gens críptic. Uns esgarips de guitarres que figuren cants de sirena de **Careta** s'ententeixen fantàsticament amb les veus de **Rodés** i **Heinemann** tot fent tornar a respirar la "Sirena" (i el seu '*no nos queda mucho tiempo sin mirar atrás*' que fuig de convertir-la en sal a base de curiositat). Ja sap que "Luna no hay" i que 'després d'una guerra algú ha de netejar', sigui a ritme de country, de samba o posant veu misteriosa; la clau és no perdre l'humor, com a "No lo quiero saber", i anar cap a un to desimbolt i festiu proper a **Dolo** (l'ex-**Pastora** que actua a Vic demà divendres a la plaça Major). Quan s'acaba el dia i arriba el final, encara **Rodés** canta i rebla amb un "Fui a buscar el sol" i s'acomiada de la "Niña de párpados negros". Deixa enrere vanitats del món de la nit i connecta amb el sol que llueix com a llumenera de tot el planeta. L'astre sol encara és foc i escalfa com aquestes noves cançons de la cantautora barcelonina.